

høje Ting har faaet de nødvendige Ændringer, skal jeg tillade mig at anbefale mine Meningsfæller at stemme for det.

Gunnar Fog-Petersen: Den ærede Ordfører (Maegaard) udtalte som sin Opfattelse, at Landstinget ved at give Finansloven den Form, den nu har, ikke har overskredet sin Kompetence. Jeg er ikke sikker paa, at dette det ærede Medlems Vidnesbyrd vil blive accepteret ude i den danske Vælgerbefolkning. Og det ærede Medlem sagde, at Landstinget havde en ubestridelig Ret til at modsætte sig Anmærkninger paa Finansloven, der forandrer gældende Love, midlertidigt eller varigt. Deri tror jeg, det ærede Medlem har Ret. Landstinget maa have en saadan Myndighed, og hvis det ærede Medlem derfor vilde indskrænke sin Udtalelse om Landstinget, der ikke havde overskredet sin Kompetence, til at gælde dette Punkt, tror jeg, det ærede Medlem vilde have Ret, selv om jeg misbilliger, at man ikke enedes om at spare de betydelige Beløb, der kunde være sparet, ved at de omtalte Anmærkninger var blevet vedtaget. Men naar det ærede Medlem gaar videre og siger, at Landstingets Kompetence ikke alene strækker sig hertil, men rækker endog saa vidt, at Landstinget kan modsætte sig Vedtagelser paa Finansloven, naar de strider imod *Forudsætningerne* for bestaaende Love, tror jeg, det ærede Medlem er ude i noget, som meget let kan føre til, at Landstinget overskrider sin Kompetence og efter min Mening allerede har gjort det. Thi det, som er Grundlaget for vor Forfatning og den Maade, hvorpaa den praktiseres, og som der har været Enighed om i det mindste i 3 af Rigsdagens Partier, er dette, at Regeringen skal have Magt til gennem sit Flertal i Folketinget at affatte Finansloven saaledes, at den kan administrere i det kommende Aar. Den skal være sikker paa at faa en Finanslov, hvorefter den kan føre Statshusholdningen; og dette kan den kun være, naar det praktisk talt overlades til Folketingets Flertal at bestemme Finanslovens Indhold. Men hvis man vil fortolke Landstingets Indflydelse paa Finansloven derhen, hvor det ærede Medlem vilde have ført den hen, nemlig som Retten til at forandre det, Folketinget har besluttet med Hensyn til Bevillinger, under Hensyn til at man kan paastaa, at *Forudsætningen* for de bestaaende Love er bristet, saa vil det sige, at Landstinget faktisk, saa ofte det maatte skønne det praktisk, kunde forvandle Ønsker fra et Mindretal i det andet høje Ting, som er et Flertal i dette høje

Ting, til en Flertalsbeslutning af Rigsdagen, hvis Folketinget vilde bøje sig derfor, eller ogsaa var man ude i Finanslovkonflikt. Derfor tror jeg, at Landstinget har overskredet sin Kompetence, naar det har indladt sig paa at ændre Folketingets Bevillinger, hvor der ikke var Tale om at ændre bestaaende Love, og ved at benytte en saa elastisk Formel, som kan bruges til alt mellem Himmel og Jord, som „Forudsætningerne for de bestaaende Love“. Jeg vil være tilbøjelig til at tro, at hvis den højtærede Forsvarsminister allerede ved Fremlægelsen af Finanslovsforslaget havde indført disse omstridte Beparelser, havde Landstinget maaske slet ikke forandret Bevillingerne. Man har nemlig ikke haft andet at gaa ud fra end dette, at de ved Behandlingen i Folketinget blev sat ned.

Den ærede Ordfører har tidligere under denne Forhandling slaaet paa, at Landstinget skulde værne sin Ret, og jeg tror, man ikke tager fejl, naar man i denne Aktion, der er foretaget af Venstre og det konservative Folkeparti her i Tinget, lægger dette, at man overfor Befolkningen har villet godtgøre Tingets Betydning, dets Kompetence, dets Styrke, dets Ret.

Det ærede Medlem sluttede med at tale om Uro, som burde undgaas, og advarede imod at tage en forfatningsmæssig Kamp paa den Uoverensstemmelse mellem Folketing og Landsting, der her foreligger. Jeg maa som min Opfattelse sige, at jeg tror heller ikke, der paa det nuværende Tidspunkt og paa den nu foreliggende Uoverensstemmelse kommer en Forfatningskamp. Men derfor kan dette jo meget vel bidrage til, at Befolkningen faar Øje paa, at der her er en Vanskelighed, som maaske kan føre til en Forfatningskamp. Selv om jeg ikke skal indlade mig paa at give Flertallet i dette høje Ting Raad, tror jeg dog, det er berettiget at pege paa, hvad et afdød anset Medlem af Landstinget, Jørgen Peder sen, i sin Tid sagde: at Landstinget burde tage et vidtgaende Hensyn til de Folketingsvalg, der fandt Sted, og det Folketingsvalg, som fandt Sted i Foraaret, har medført en Regering, som har forelagt Forslag til Ændring af Forsvarslovene. Naar det ærede Medlem taler om bestaaende Love, saa er disse Love vel gældende, men ved Siden af den bestaaende Lov ligger der et Forslag, som har et Flertal i Befolkningen bag sig, om at ændre disse Love. Dette Forhold synes jeg, det ærede Medlem ser helt bort fra, og jeg tror ikke, dette styrker Landstingets Stilling i Befolkningen eller i Fremtiden. Jeg sagde det ved første Be-